

Mücadele

Haziran 1979
Sayı 33
Fiyatı 1 DM**Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu Yayın Organı**

SIKIYÖNETİM GENİŞLETİLDİ

HALKA KARŞI GİRİŞİLMİŞ YOĞUN FAŞİST SALDIRI OLAN

SIKIYÖNETİM DERHAL KALDIRILMALIDIR!

26 Aralık 1978'den bu yana, İstanbul, Ankara, Adana, Gaziantep, Urfa, Kahramanmaraş, Malatya, Elâzığ, Bingöl, Erzurum, Kars, Erzincan ve Sivas illerinde süren Sıkıyönetim, faşist Milli Güvenlik kurulunun talebi, ve Ecevit Hükümetinin önerisi üzerine, 26 Nisan 1979'da yapılan parlamento ortak toplantısında iki ay daha uzatıldı. Sıkıyönetim yalnızca iki ay süreyle uzatılmakla kalmadı. Buna paralel olarak sıkıyönetimin kapsamı 6 ili daha içine alacak şekilde genişletildi.
(ADIYAMAN-DIYARBAKIR-HAKKARİ-MARDİN-SİİRT-TUNCELİ)

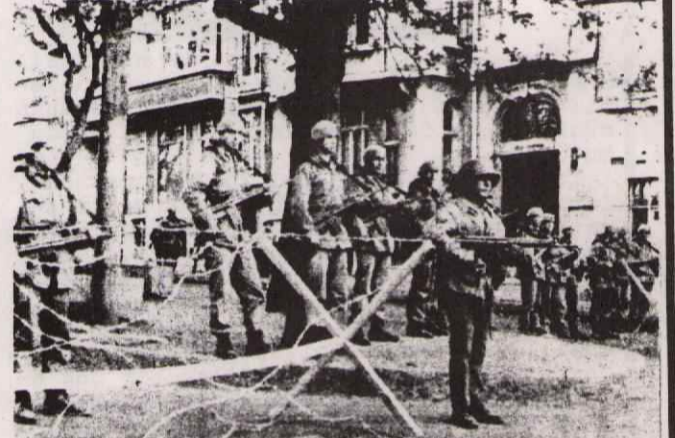
"Bölücülük" de, hakim sınıflar tarafından sıkıyönetim gerekçeleri içine alındı. Böylece sıkıyönetim hakim sınıflar tarafından "Devletin varlığını tehdit eden yaygın terör" yanında şimdi bir de "Devletin toprağı ve milleti ile bölünmezliği ilkesine ters düşen akımlar ve bölücü faaliyetler" gerekçelerine dayandırılıyor. Bu

ikinci gerekçenin varlığını ispatlamak için, Türkiye'de hakim sınıf temsilcileri geçen iki ay içinde yoğun bir "bölücülük" demogojisi propagandasına giriştiler. Nisan ayı içinde bu propaganda uç noktasına ulaştı. Hakim sınıflar ellerindeki tüm basın, yayın araçlarını kullanarak "Doğuda bir şeyler oluyor" mesajını yaydılar. Faşist Ecevit hükümetinin kurmayları, sıkıyönetimin genişletilmesi ve gerekçeleri içine "bölücülüğün" de alınmasının gerekliliğini ilerici kamuoyuna da kabul ettirebilmek için büyük propaganda saldırısına giriştiler.

Diğer yandan hakim sınıfların faşist MC tarafından temsil edilen kanatları da, temsilcileri üzerinden, Ecevit hükümetinin sıkıyönetimin gerekçeleri içine başından itibaren "bölücülük" gerekçesini almamasını eleştirmeye yoğunluk vermeye başladılar. Ülkede bir "bölücülük" hayaleti dolanmaya başladı.

Sıkıyönetimin uzatılması görüşmelerinden bir hafta kadar önce, CHP hükümetinin bir bölümü doğulu toprak ağası olan 6 -sözde bağımsız- bakanı ortak bir açıklama yaparak, "bölücülük" konusunda, bu konunun "sıkıyönetim gerekçeleri içine alınması gerektiğini" bildirdiler. "Vatanın, milletin menfaatleri için bu açıklamayı yaptıklarını", "her zaman olduğu gibi, !!! hiç bir şahsi menfaat gözetmediklerini" açıkladılar. Bildiğimiz gibi bunlar daha önce de, hiç bir şahsi menfaat gözetmeden, AP'den istifa etmişler, sadece "vatan ve milletin menfaati için" istifalarının hemen ardından kurulan CHP ağırlıklı hükümette bakan oluvermişlerdi !!!

Ardından da "vatan ve milletin menfaatleri için çok büyük fedakarlıkta bulunduğumuzu" açıklamışlardı. Yüzsüzlüğün bu kadarına ancak pes denir. Ama ezilen ve sömürülen halkımız, kendine millet vekili diyen bu sahtekarların, ve parlamento de-

nen yerde toplananların gerçek niteliğini onlar böyle davrandıkça her geçen gün daha iyi görmek ve kavramaktadır.

6 sözde bağımsız bakanın bu açıklaması CHP'nin hem sıkıyönetimi genişletmesi, ve hem de bölücülük konusunu sıkıyönetim gerekçeleri içine alması, buna rağmen demokrasi demogojisi yürütebilmesi için bulunmaz fırsat oldu. 6 sözde bağımsız bakanın açıklamasından hemen sonra toplanan Milli Güvenlik kurulu da "Sıkıyönetimin iki ay uzatılması, 6 il'e daha genişletilmesi ve gerekçeleri içine "bölücülü-

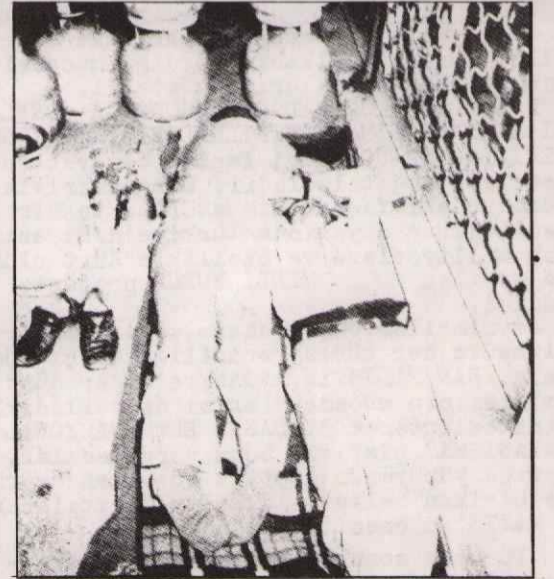
Devamı 9. sayfa

YALANCININ MUMU

Bugünkü CHP ağırlıklı Hükümet'in iş başına gelmesinde MC partilerinin iflası ve CHP'nin özellikle de "umut" olarak ortaya çıkması önemli rol oynamıştı. Sonunda Ecevit halkın önemli bölümünün, bunun yanında emperyalistlerin, kompradorların ve toprak ağalarının da önemli bölümünün desteğini alarak hükümet olmuştur.

Ecevit Hükümet olurken esas olarak iki konuda iddialı vaatlerde bulunuyordu.

Birincisi: "Hür demokratik rejim kuraları içinde anarşi" durdurulacaktı. Bundan ne anladığı açıkça ortaya çıkmıştır. 19 ilde sıkıyönetim sürmekte, her türlü devrimci muhalefet zorbalıkla bastırılmaya

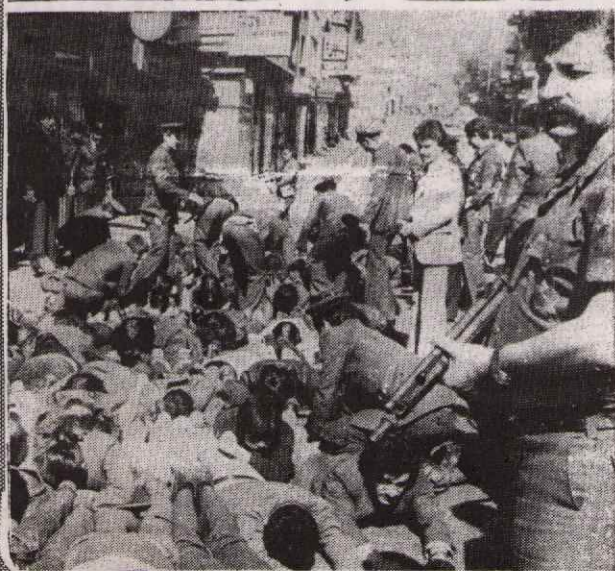
çalışılmaktadır. Ecevit hükümeti döneminde zindanlar devrimci-demokratlarla doldurulmuştur. İşkence, faşist cinayetler, sıkıyönetim mahkemeleri gündemdedir. Tüm devrimci-ilerici yayın organları yasaklanmıştır. Ecevit Hükümeti döneminde iki bin'e yakın kişi öldürülmüş, Maraş katliamı gibi toplu katliamlar olmuştur.

Devamı 9. sayfa

İŞÇİ SINIFI 1 MAYIS 1979'daki FAŞİST TERÖRÜ UNUTMAYACAKTIR

1 Mayıs 1979. Sıkıyönetim bölgesi olan 19 il'de 1 Mayıs gösterileri ve 1 Mayıs- la ilgili her türlü toplantı yasaklandı.

1 Mayıs 1979. İstanbul'da 4,5 milyon insan, 30 Nisan gecesi saat 24'ten, 2 Mayıs sabahı 05'e kadar, 29 saat evlerinde hapsedildi. 30 Nisan gecesinden 2 Nisan sabahına kadar, İstanbul'a bütün giriş çıkışlar yasaklandı. İstanbul sıkıyönetim kumandanlığı, yayınladığı bir bildiri ile,

sokağa çıkanların ve güvenlik kuvvetlerine ihtara rağmen 30 metreden fazla yaklaşmalarını vurulacağını ilan etti.

1 Mayıs 1979'da, İstanbul tam bir ölüm sessizliği içinde idi. İstanbul 1 Mayıs 1979'da düşman kuvvetleri tarafından işgal edilmiş bir şehir görüntüsünü taşıyordu. Bütün önemli kavşaklar, otomatik silahlarla dışına tırnağına kadar donanmış askerler tarafından tutulmuştu. Her önemli kavşak tanklarla çevrilmiş, dikenli telli barikatlar kurulmuştu. Sessizlik yalnızca ortalıkta dolanan zırhlı araçların, tankların gürültüsü ile bozuluyordu.

1 Mayıs 1979'da sıkıyönetimin yasağına rağmen, sokağa çıkanlar, faşist devletin güvenlik kuvvetleri tarafından derhal göz altına alındılar. 1 Mayıs 1979'da İstanbul'da göz altına alınanların sayısı bin kadardı. Sıkıyönetim göz altına aldıklarını, faşist Pinochet rejiminden öğrendiği biçimde, önce stadyuma götürdü. Göz altına alınanlar, faşist devletin kolluk güçleri tarafından hakarete uğradılar. Dövüldüler. Daha sonra stadyumdan emniyete sevk edildiler. Göz altına alınanların hemen hepsi daha sonra tutuklandı.

1 Mayıs 1979'da, İstanbul'da sıkıyönetim yasağına rağmen sokağa çıkanların başında sıkıyönetimin demokratik olduğu ve olması gerektiği şeklinde propaganda yapan, CHP'yi seçimlerde destekleyen TIP'liler ve TSİP-

Devamı 9. sayfa

YAŞASIN BÜTÜN DÜNYADA İŞÇİ SINIFININ MÜCADELE GÜNÜ

1 Mayıs

**1 MAYIS, 1 MAYIS
İŞÇİNİN EMEKÇİNİN BAYRAMI
DEVİRİMİN ŞANLI YOLUNDA
İLERLEYEN HALKIN BAYRAMI**

KÖLN

Dünya işçi sınıfının kanıyla kazandığı 8 saatlik iş günü için verilen mücadeleden anıldığı, bütün ülkelerin işçilerinin mücadelesine ve dayanışma günü Köln'de de kutlandı.

Toplantının düzenleyicisi DGB patronlarının bu anlamlı günü bir karneval şematacılığı gibi geçiştirme çabaları, saflarında Türkiyeli işçileri, emekçileri, demokratları harekete geçiren ATIF üyesi Köln İşçi Derneği tarafından engellenmeye çalışıldı. Devrimciler bugünün basit bir tatil günü olmadığını, işçi sınıfının patronlar tarafından gasp edilen bir çok ekonomik-demokratik taleplerinin haykırıldığı, uluslararası mücadele ve dayanışmanın vurgulandığı bir gün olduğunu gösterdiler!

DGB merkezi önünde başlayan 1 Mayıs yürüyüşünde insiyatifi elinde bulunduran sarı sendika ağaları kendileri ve kuyrukçuları dışında kalanların propoganda ve ajitasyon olanaklarını kısıtlamalarına rağmen, devrimcilerin attığı sloganların korteje hakim olmasını engelleyemediler. "YAŞASIN 1 MAYIS! KAHROLSUN SARI SENDİKA AĞALARI! DEVRİMCİ İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE! EŞİT İŞE EŞİT ÜCRET!" talepleri sürekli vurgulandı. B. Alman emperyalizminin yabancılar üzerinde uyguladığı ayrıcalıklar ve YABANCILAR KANUNU protesto edildi.

Türkiyeli yurtsever-demokrat ve devrimciler Türkiye halkının verdiği mücadeleden yanlarında olduklarını gösterdi.

KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİ! SIKIYÖNETİM KALDIRILMALIDIR! MIT-KONTRGERİLLA-MHP-ÜGD gibi faşist cinayet şebekeleri dağıtılmalıdır! Sloganlarıyla Türkiyedeki faşist diktatörlük teşhir edildi. Bunun yanında Türkiye'deki azınlık milliyetlere ve özellikle Kürt ulusuna yapılan MİLLİ ZULÜM protesto edildi.

Devrimciler, emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı mücadele, İRAN, FİLİSTİN, AFGAN ve diğer dünya halklarının mücadelelerini desteklediklerini belirterek "YAŞASIN ENTERNASYONAL DAYANIŞMA" şiarıyla bunu vurguladılar. Ayrıca yürüyüşün geçtiği güzergah üzerinde biriken halka bildiriler dağıtılarak 1 MAYIS'ın önemi açıklandı.

Yürüyüş sonunda kitle Neumarkt meydanında toplandı. Burada sarı sendika ağalarının yaptığı kapanış konuşmaları engellenme yoluna gidilmeyerek hataya düşüldü. Devrimciler yürüyüşe başladıkları kararlılıkla ve disiplin içinde miting alanından ayrıldıktan sonra derneğe giderek 1 Mayıs eyleminin değerlendirilmesi yapıldı.

-YAŞASIN 1 MAYIS!

CORUM

YAŞASIN 1 MAYIS İŞÇİ SINIFININ BİRLİK,
DAYANIŞMA VE MÜCADELE GÜNÜ!

Yurdumuzun dört bir yanında kutlanan 1 Mayıs işçi sınıfının mücadele günü, demir parmaklıklar ardında da coşku ile kutlandı.

Bildiğimiz gibi yıllardan beri çeşitli bahanelerle engellenen ve kana bulanmış 1 Mayıs gösterileri bu yılda sokağa çıkma yasakları, vur emirleri, tehditler ve zor balıklarla engellenmeye çalışıldı. Fakat emekçi halkımızın kararlı direnişiyle bir çok il ve ilçede yasal ve korsan olarak binlerce, on binlerce kişinin katıldığı miting ve gösteriler yapıldı. Bir çok yurtsever öldü ve yaralandı, 2-3 binden fazla insan gözaltına alındı. Çoğuna iş kence yapıldı. Tabii egemen güçlerin tüm bu baskı ve zulmü yiğit, çilekeş halkımızı yıldırmadı ve yıldırılmaz. Tam tersine emekçi halkımızın sömürü, baskı ve zulme karşı kinini biletti. Bir çok yurtsever da ha kurtuluşlarının sadece demokratik halk devrimi ile gerçekleşeceğini kavradı.

Komprador bujuvazi ve toprak ağaları partilerinin ve özellikle sahte "reform mist", "umut" olarak görülen CHP'nin gerçek yüzünü bir kez daha gördüler. Dışarıdaki mücadeleye paralel olarak, faşist diktatörlüğün tutsakları olan yurtsever, halkımızın devrimci evlatları ve bozuk düzenin kurbanları olan diğer ileri ci sivil mahkumlarda çeşitli "cezaevlerin de" hatta zindanlarda bile 1 Mayısı kutladılar. Törenler düzenleyip, konuşmalar yaptılar, pankart ve afişler astılar.

Çorum kapalı cezaevinde de 1 Mayıs kutlandı. Bahçede "Yaşasın 1 Mayıs", "Yıkılın Zindanlar-Genel Af" vs. gibi pankartlar asıldı. Devrimci marşlar söylendi. Günün önemini konu alan bir konuşma yapıldı. Gerçek kurtuluşumuzun devrimle olacağı vurgulandı. Faşist cinayet ve katliamlar lanetlendi. Ölen tüm devrimciler için saygı duruşu yapıldı.

- YAŞASIN 1 MAYIS !
- YIKILSIN ZİNDANLAR-GENEL AF !
- KAHROLSUN FAŞİZM-BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE !
- FAŞİZME ÖLÜM-TEK YOL DEMOKRATİK DEVRİM!
- YAŞASIN BASKI VE SÖMÜRÜYE KARŞI MÜCADELEMİZ !

BATI BERLİN

1 Mayıs dünya işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma gününde; ATIF üyesi TİD-B.Berlin, ATÖF üyesi TÖD-B.Berlin omuz omuza yürüdü. 200 e yakın Türkiyeli işçi, öğrenci ve yabancı işçiler de katıldılar. Taleplerimizi dile getiren şiarlarımızı haykırdık. Emperyalizm, sosyal emperyalizm ve her türden gericiliğe karşı nefretimizi kinimizi dile getirdik. Yürüyüş boyunca; kahrolsun emperyalizm, sosyal emperyalizm ve her türden gericilik, kahrolsun komprador patron-ağa devleti, kahrolsun faşizm-sosyal faşizm, sıkıyönetime hayır, haftada 35 çalışma saati, eşit işe eşit ücret, Alman ve yabancı işçiler bir mücadele cephesine, şiarlarımızı haykırdık. Yürüyüş sonunda bir miting konuşması ve ENTERNASYONAL marşı ile son buldu.

BELÇİKA

İşçi Arkadaşlar, Öğrenci Kardeşler !

Bizler Belçika'nın Verviers ve Liege illerinde kurulu işçi dernekleri olarak Uluslararası işçi sınıfının birlik ve mücadele günü 1 Mayıs eylemlerini ortaklaşa olarak yürüttük. İki dernek beraberce çıkardığımız bir bildiriyle 1 Mayıs'ın anlamını ve önemini, şehirlerimizdeki Türkiyeli işçi ve öğrencilere anlattık. İçinde yaşadığımız kapitalist bir ülke olan Belçika'da işçi sınıfını esas olarak iki tane sarı sendika etrafında toparlanmış durumdadır. Bizler bu sendikaların yürüyüş bloklarına katılarak 1 Mayıs anlayışımızı ve 1 Mayıs'taki taleplerimizi haykırdık.

İki yurtsever dernek olarak iki şehirde yürüyüşe katıldık. Vervierdeki bir mayıs yürüyüşü bir nevi cenaze törenine benzemekteydi. Çünkü bu şehirde 1 Mayıs gösterilerinde bağırarak slogan atmak yasaktı. Bunun için ancak yazılı pankartlarımızı taşıyabildik. Bu şehirde kadınların yürüyüşe katılmaları büyük bir ilgi uyandırdı ve olumlu oldu. Yürüyüşe toplam 40 kadar kitle katıldı.

Liege'deki yürüyüş, gerek sloganlı oluşu, gerekse biraz daha kalabalık oluşu, ve anti-faşist, anti sosyal faşist bir kitlenin birliği açısından daha da olumluydu. Bu şehirdeki yürüyüşe toplam 60 kadar kitle katıldı. Her iki şehirdeki yürüyüş de bazı eksikliklere rağmen esas olarak olumlu oldular.

Yürüyüşlerde haykırdığımız şiarlar şunlardı:

- YAŞASIN 1 MAYIS!
- YAŞASIN DÜNYA İŞÇİ SINIFININ BİRLİK VE MÜCADELE GÜNÜ 1 MAYIS!
- YAŞASIN DEVRİMCİ İŞÇİLERİN ÇELİKTEN BİRLİĞİ!
- YAŞASIN BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!
- KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİ!
- TÜRKİYEDE SIKIYÖNETİME HAYIR!
- KAHROLSUN SENDİKA AĞALARI!
- KAHROLSUN EMPERYALİZM-SOSYAL EMPERYALİZM VE HER TÜRLÜ GERİCİLİK!
- KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK!
- MHP-MİT-ÜGD VE KONTR GERİLLA GİBİ FAŞİST CİNAYET ŞEBEKELERİ DAĞITILMALIDIR!

KADINLAR KATILMADAN DEVRİM OLMAZ ! DEVİRİM OLMADAN KADINLAR KURTULAMAZ !

1917 BÜYÜK PROLETER EKİM DEVRİMİNDE KADIN.

Kadınlar sorununa açıklık getireceği açısından; "Kadın ve Marksizm" adlı kitaptan bölümler yayınlıyoruz.

"Sovyetler iktidarı tarafından başlatılmış eser, ancak bütün Rusya'da yüzlerce değil fakat milyonlarca ve milyonlarca kadın katılımla ilerleyebilir." (LENİN: Eserler, c. xxiv, s. 472)

Kadının dışarda çalışabilmesi için onu günlük külfetden kurtarmak, restoranlar, çamaşırhaneler, çocuk bakımevleri, anaokulları, çocuk bahçeleri, okullar açmak gerekir.

"Bütün özgür kılıcı kanunlara rağmen kadın evinin kölesi olmaktan devam etmektedir. Zira küçük ev ekonomisi onu mutfak, çocukların odasına bağlayarak bütün kuvvetini korkunç derecede verimsiz, bayağı, sınırlandırıcı, aptallaştırıcı, biktirici işlerde harcamaya mecbur tutarak canından bezdirmekte, bunaltmakta, alıktırmakta, alçaltmaktadır.

Kadının gerçek kurtuluşu, gerçek komünizm, bu küçük ev ekonomisine karşı yığınların savaşı başladığı zaman, yahut daha doğrusu, büyük sosyalist ekonomiye doğru kitlesel dönüşüm sırasında başlayacaktır."

Sovyet hükümeti Lenin tarafından gösterilen yola kararlı bir şekilde girdi. Çeşitli kuruluşların geniş bir ağı, yavaş yavaş, kadını geleneksel sefaletinden kopararak, uçsuz bucaksız ülkeyi kapladı. Tasarlanan eser insan üstü gibi görünüyordu. Her şey bir amaç için birleşti: ev içi, makineleşmenin gelişimi; modern şehirciliğin gerçekleşmesi; doğum ve dinlenme evleri; dispanserler ve aşıevleri; tüketim ve yardımlaşma kooperatifleri; kollektif yardımlar, vb... Sosyalizmin her zaferi, kadının bir zaferiydi.

Aile ve evlilik hukuku, sosyalizme doğru ilerleyen bir gelişimi yansıttı. İlk yılların kararnamele, burjuva ideolojilerinin iddia ettiği gibi asla "aileyi ortadan" kaldırmadı, fakat kararnamele gerçekten kesin bir şekilde kapitalist toplumun eski ailesini yıktı. Bu kararnamele gebe kadına bedava bir istirahat ve bakım temin ederek olsun ve yaolmasını anneyi korudu.

Ev işi tasalarının kadın baskısını ortadan kaldırmaya gayret ettiler.

Bununla beraber, korkunç bir iç savaş ve dış müdahale tehlikesini kısa bir zaman önce muzafer bir şekilde geçiren genç proleterya devleti her şeye yetişemedi. Yakıntıları onarmakla meşgul olan bir halkın yaşama şartlarını bugünden yarına değiştiremedi. Boşanma kolaylığının sonucunda terkedilen kadınlar, boş yere haklarını elde etmeye çalışıyorlardı: mahkemeler, geçim nafakalarının verilmediği hakkındaki müracaatlar altında boğulmuş bir haldeydi. Terkedilmiş çocuklar, vurgunlarla yaşayan çeteler kuruyorlardı: Devlet bunların tekrardan eğitimlerini sağladı. Fiili birleşmeler kayıtlı birleşmeler kadar sıklaştı. 1927 kanunu bu birleşmelere kanuni evliliğin etkilerini yaydı.

Beş yıllık planların başarıları, Sovyet ailesini sağlamlaştırdı.

Ekinci beş yıllık plandan itibaren hayat seviyesinin devamlı yükselişi, çalışanların gelişen rahatı, doğumevlerinin, kreşlerin, okulların çoğalması, çocuk düşürme uygulamasını hükümsüz ve saçma kıldı. Endüstrinin ilerleyişi, Sovyetler Birliği'nin kendi geleceği, halkın daha çabuk çoğalmasını gerektiriyordu. Stalin, "Sosyalizmin kurulması için başlıca

faktör insan değil midir? Bu tekrarı oluşturulan insanların tekniğini ayrı tutamayız", diyordu ve "En kıymetli sermaye insandır" diye ekliyordu.

Ailenin gelişimini ve korunması, böylece, Sovyet hükümetinin en önde gelen tasalarından biri haline gelmektedir.

İnsanlara ihtiyacımız var. Hayatı yıkan çocuk düşürme ülkemizde kabul edilemez. Sovyet kadın erkek haklarına eşit haklara sahiptir, fakat bu, tabiat tarafından kendisine verilen şerefli ve büyük ödevinden özgür kılmaz: o annedir, o hayat verir. Ve bu muhakkak ki kişisel bir mesele değil, fakat çok önemli sosyal bir meseledir. 1936'da, sert cezalar, nafakaların ödenmesini müeyyideye bağlıyordu, gene aynı tarihte boşanma tanzim ediliyordu, çocuk düşürme yasaklanıyordu (27 Haziran 1936)

1936'da Stalin tarafından sunulan Anayasanın 122. maddesi; işte, ücrette, istirahatte, sosyal sigortalar ve eğitimde, kadının haklarının erkeğinkilere eşit olduğunu ve kadının çocuğuyla birlikte Devletin himayesine hakkı olduğunu hatırlatıyor.

Hitlerci işgale karşı savaş, ailenin sağlamlaştırılmasını sağlamaktan başka bir şey yapamazdı. 8 Temmuz 1944 kararnameyi "Sadece kanuni evlilik, kadın ve kocası için hak ve ödevleri gerektirir" diye bir maddeyi ihtiva ediyordu. Karı-koca hayatı yaşayan kişiler, bağlarını hukukileştirmek zorunda kalacaklardır. Boşanma ancak mühim hallerde ve mahkemenin kararı üzerine gerçekleşecektir.

Devlet aynı zamanda kadını ev işlerinden kurtarmak üzere kollektif hizmetleri yayarak kalabalık ailelere yardımı artırdı. Böylece, Marksizm-Leninizm fikirlerinden esinlenen sovyetik aile hukuku, otuz yıldan beri izlediği gelişim içinde, kadını koruma ve özgür kılma kaygısına uydu. Bu kaygı sovyet yaşantısını, serbest boşanmadan kanuna uygun boşanmaya, kanuni çocuk düşürmeden, çocuk düşürülmesinin yasaklanmasına götürdü. Bu kaygı, aileye yardım kurumlarını çoğalttı, anne ve çocuğu koruma, anneliği şerefli bir mevkiye yükseltti. Bunu, anneleri mükafatlandırarak, para yardımlarını ve ödenekleri artırarak yaptı. Sovyet devleti ailenin sağlığına ve dengeliğine göz kulak oluyor. Zira, aile kişiye, eksiksiz bir hayat sunuyor; çocukları sosyalizm ruhuyla yetiştiren, ülkenin üretimini sağlayan ailedir.

Ekim devrimi ile sovyet kadınına verilen eşitlik olaylarda kendini nasıl gösteriyor?

1946 seçimlerinden sonra, 277 kadının S.S.C.B.'nin en üst Sovyetinde, 1738 tane si sosyalist cumhuriyetlerin yüksek sovyetlerinde yer alıyordu. 480.000 den fazlası mahalli sovyetlere seçilmişlerdi.

1950'de kadının, endüstriyel çalışanların % 40'ını sıhhi servislerde çalışanların % 63'ünü, pedagojik görevlerde çalışanların % 68'ini temsil ediyorlardı. Halbuki 1897 sayımına göre çarlık rejimi altında, çalışan kadınların % 55'i ev işi personelini meydana getiriyordu; artık, hizmetçiler, çalışan kadınların ancak % 2'sini oluşturuyorlar.

Onbinlerce kadın fabrikaları, laboratuvarları, kollektif çiftlikleri, iş kurumlarını idare ediyorlar. Savaş arifesinde, 141.000 kadın mühendis ve teknisyen vardı. Bilimde, teknikte ve sanatta kalifiye spesyalistlerin % 43'ü kadındır: araların dan ikiyüzden fazlası Stalin ödülünü kazandılar. Bu, devrimden önce okuma-yazma bilmeyenlerin büyük bir çoğunluğunu kadınların teşkil ettiği bir ülkede otuz yılda yapılmıştır.

Sovyet iktidarı, merkezi Asya'nın Sovyet Cumhuriyetleri'ndeki kadınları tamamen kölelikten kurtarmıştır. Müslüman aile kanunundan kurtulan milyonlarca Özbek, Tacir, Türkmen, Kırgız kadını; komünizmin en iyi işçileri olmuşlardır. Geçmişin töreleri onları cehalet ve pasiflik içinde tutuyor, dermansız bırakan bir çalışmaya mahkum ediyordu. Eski bir Kafkas atasözü: "Kadın, bir eşekten daha fazla çalışmalıdır, zira eşek saman yer kadın ise ekme" diyordu.

Gençliğinde bir yere kapatılmanın tadını tatmış ve şimdi Bakü petrol kuyularının en iyi mühendislerinden biri olan genç bir Azerbaycanlı kadın gayet haklı olarak: "Eskiden insanlar mucizelere inanırlardı, fakat gerçek mucizeleri yapan Sovyetlerin iktidarı oldu" diyor.

1933'ten itibaren, kadın işçiler, kadın jandarmalar ve kadın ekip şefleri, kol-

lektif çiftliklerin yıldırım işçileri kongresine delege olarak katıldılar..."

(Lenin eserler, c. xxiv, s. 472)

devamı 11. sayfada

BACIM

Bacım şükretme boğuna. yarar faşizmin işine gitme köpeğin peşine onlar seni sömürendir.

Onlar sana hor bakanlar seni parayla satarlar bir mal gözüyle bakarlar onlar seni sömürenler

Deme neden kadını ben kadın olmak hata mıdır? gelecek onların sonu soracağız hesabını

Seni geri bırakanı yolundan uzak tutmanı bizi dövizle satmanı süreceğiz yurdumuzdan.

CANAN

VE KADINLARIMIZ...

... Gece aydınlık ve sıcak ve kağınlarda tahta yataklarında koyu mavi humbaralar çırılçıplaktı. Ve kadınlar birbirlerinden gizleyerek bakıyorlardı ayın altında geçmiş kafilerden kalan öküz ve tekerle ölümlerine. Ve kadınlar, bizim kadınlarımız: korkunç mübarek elleri, ince, küçük çeneleri, kocaman gözleriyle anamız, avradımız, yarımız

ve sanki hiç yaşamamış gibi ölen ve soframızdaki yeri öküzümüzden sonra gelen ve dağlara kaçırıp uğruna hapis yattığımız ve ekinde, tütünde, odunda ve pazardaki ve karasapana koşulan ve ağillarda ışılıtısında yere saplı bıçakların oynak, ağır kalçaları ve zilleriyle bizim olan kadınlar, bizim kadınlarımız şimdi ayın altında kağınlara ve hartuçların peşinde harman yerine kehribar başaklı sap çeker gibi aynı yürek ferahlığı, aynı yorgun alışkanlık içindeydiler. Ve on. beşlik şarapnelin çeliğinde ince boyunu çocuklar uyuyordu.

Ve ayın altında kağınlara yürüyordu Akşehir üstünden Afyon'a doğru

...

NAZİM HİKMET

3. ATIF GENEL KURULU YAPILDI

Demokratik Halk Devrimi yolunda 3. ATIF Genel Kurul'u 18.19.20 Mayıs 1979'da Frankfurt'ta yapıldı.

2.Genel Kurul'unu 16 üye dernekle yapan ATIF 3.GK'na 26 üye dernekten 86 delege ve bir o kadar da sempatzan dernek temsilcileri katıldı.

ATIF YK'u salon ve fazla yatak temin edemediğinden; üye derneklerine fazla kişinin getirilmemesini bildirdiği halde, GK'a beklenin üzerinde kitle katıldı. Avusturya, Avusturalya, İngiltere, Belçika'dan 600 ün üzerinde kişi dışarıda yatmak ve her türlü zorluğu göznünde bulundurarak katıldı. Kongre büyük bir dikkatle izlendi; Tartışmalara, geçen kongreye göre daha fazla kişi katıldı. Kongreye katılan devrimciler, demokratlar ezenlere-sömürenlere karşı; "kahrolsun emperyalizm, sosyal emperyalizm ve her türlü gericilik" şiarıyla, nefretini kınıni haykırdı. ATIF'de örgütlenmek, örgütlü mücadelenin gerekliliğini "Birlik-Mücadele-Zafer" yasasının ATIF-ATÖF şiarıyla dile getirdiler.

ATIF 3.Genel Kurul'u, emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türlü gericiğe karşı mücadelede şehit düşmüş devrimcilerin anısına saygı duruşuyla başladı.

Divan Heyeti seçiminden sonra, üye derneklerin, 2.GK ile 3.GK arasındaki 19 aylık faaliyetleri anlatılıp üzerinde tartışıldı. Daha sonra 4.gündem maddesine geçildi. ATIF Yönetim Kurulu, 19 aylık dönem içinde yapmış olduğu çalışmalarını yazılı olarak GK a sundu. Rapor tartışmaya geniş şekilde tartışıldı.

ATIF 3.Genel Kuruluna sunulan faaliyet Raporundan bir bölüm yayınlıyoruz.

Arkadaşlar!

Bugün II. Genel Kurulumuzu yaptığımız zamandan bu yana geçen dönemde yaptığımız çalışmalarımızı değerlendirdiğimizde, görürüz ki, başarılarımızın esas temelini, izlediğimiz doğru kitle derneği siyasetidir. ATIF (Almanya Türküiyeli İşçiler Federasyonu) I. Kongresi belgelerinde ortaya konan siyaset, esas olarak doğru ve hayata geçirilmesi halinde, bizi kitlelerle anti-emperyalist, anti-faşist bir temelde birleştiren bir siyasettir.

Yine II.GK'dan bu yana geçen çalışma dönemi bize, esas hatta ile doğru olan siyasetimizde, bazı eksiklikler olduğunu ve siyasetin kavranması ve uygulanmasında önemli eksikliklerimiz olduğunu gösterdi.

ATIF'in özellikle eylem birliği/ortak eylem konusundaki ve kendine ML diyen bir dizi yayın organı etrafında toplanan gruplara karşı siyasetinde ve bu siyasetlerin uygulanması konusunda değişik ATIF derneklerinde, değişik görüşler ortaya çıktı, değişik uygulamalar görüldü. Bu Genel Kurul öncesi, ATIF, YK yaptığı toplantılarda bu sorunları görüşerek, ATIF içinde bu konularda bir tartışma başlatmak, ve bu tartışmayı bu Genel Kurul'da sonuçlandırarak kararı aldı.

Şimdi yürüttüğümüz tartışmaların sonuçlarını kısaca toparlamak ve YK'muzun bu konudaki görüşlerini ortaya koymak istiyoruz.

ATIF DIŞINDA, KENDİNE ML DİYEN YAYIN ORGANLARI TEMELİNDE ÖRGÜTLENMEYE GİDEN KİTLE DERNEKLERİNİ 'FRAKSİYON DERNEKLERİ' OLARAK GÖREN YAYIN ORGANLARINA VE TARAF-TARLARINA KARŞI TAVRIMIZ:

Arkadaşlar!

ATIF siyasetine geçen dönem içinde en yoğun eleştiri, ATIF derneklerinde "kendine ML diyen bir takım legal yayın organlarının satılmasını yasaklanması" kararına karşı getirildi. Bu yayın organlarının taraftarları, bu karardan yola çıkarak "ATIF'in demokratik olmadığı" "Bir tekke olduğu" "ATIF'in devrimci kitleyi böldüğü" "Devrim propagandası yapılmasını yasakladığı" şeklinde eleştiriler getirdiler. Getirilen eleştirilerin tutarsızlığı

ortada idi. Önce, ATIF'in "demokratik olmadığını" kendini proleter devrimci diye adlandıran gazetelerin satılmaması gerekçesine dayandıranlar, demokrasi sorununu kendi gazetelerinin satılıp satılmaması sorununa indirgeyecek kadar basit bir mantıkla hareket ederek hatalı davranıyorlardı. ATIF'in "demokratik" olup olmadığını salt şu veya bu yayın organının satılıp satılmamasına bağlamak, meselenin özünü bu eleştiriyi getirenlerin kavramadığını gösteriyordu...

...ATIF'in bir tekke olduğu iddiasına gelince, bu iddiayı ileri sürenlerin arada bir aynaya bakmalarını tavsiye etmekten başka söylecek sözümüz yoktur.

İkinci Genel Kurulunu 16 dernekle yapan ATIF 3. Genel Kurulunu 26 dernekle yapıyor. Üye sayısı iki Genel Kurulu arasında hemen hemen yarı yarıya artıyor. Ve kendilerine Proleter Devrimci adını takan bazıları ATIF'in tekke olduğunu iddia ediyorlar. Haddimiz olmayarak, böyle iddiaları ileri sürenlerin proleter devrimci sıfatını da kırlettiklerini belirtelim.

"ATIF'in bölücülük yaptığı" "Devrimci kitleyi böldüğü" iddiasına gelince.

ATIF, bu iddianın da iddia sahiplerine ait olduğu inancındadır. Bu iddianın sahipleri, kitle derneklerini şu veya bu devrimci fraksiyonun dernekleri haline getirmek isteyerek ve bunu pratiklerinde uygulayarak gerçek bölücüler olduklarını göstermişlerdir. Bunlar ATIF gibi bir kitle örgütüne varken, kitle örgütü adı altında 10'ar 15'er kişilik tekkeler kurarak, bölücülüğün daniskasını yapmaktadırlar. ATIF içinde tüm anti-emperyalistlere, tüm anti-faşistlere yer vardır. ATIF içinde ATIF'in izlediği siyaseti doğru bulmayanlara demokratik yollarla bu siyaseti değiştirmenin de yolları açıktır. Hal böyleyken ATIF'in bölücülük tekkencilik vs. ile suçlamak, gerçeklere gözünü kapamaktır. "Gazetelerinin satılmamasını" ATIF dernekleri içinde çalışmamaya sebep olarak göstermek, sahtekarlıktır, bahanedir. Bunun böyle olduğu, suçlamayı getirenlerin, gazetelerinin satılması olancağı olan derneklerde de, bu derneklerde yönetimi ele geçirememeleri halinde çalışmalarından görülmektedir. Bunun en açık örneği B.Berlin'deki TÖD'dür. Bu dernek HK (Halkın Kurtuluşu), HY (Halkın Yolu) tarafından kurulmuş, daha sonra ATÖF sempatzanları dernekte yönetime gelmişlerdir. Aynı derneğin I.Genel Kurulunda her türlü devrimci yayın organının dernekte satılma kararı alınmış olmasına rağmen HK ve HY taraftarları dernek çalışmalarına katılmamışlardır. Son Genel Kurulda da HY taraftarları hiç ortaklık görülmemiş, HK taraftarları ise, GK'a kısa süre katıldıktan sonra gitmişlerdir.

"Devrim propagandası yasaklanıyor" suçlamasına gelince: Bu suçlamayı getiren arkadaşlara, ATIF'in geçen çalışma dönemi içinde çıkardığı 100 binlerce bildiriye ATIF'in yayını organını okumalarını, ATIF'in seminerlerine katılmalarını salık veririz. ATIF içinde çalışan herkes, duyu organları normal çalışan her kişi, eğer gözü ATIF düşmanlığı ile kararmışsa, ATIF'in devrim propagandasını yasaklamadığını, tam tersine kendisinin kitle derneği çerçevesinde

yoğun bir devrim propagandası yaptığını görür.

ATIF'e kendine proleter devrimci diyen çeşitli fraksiyon yayın organlarının derneklerinde satılmasını yasaklaması üzerine getirilen bu tip eleştirilerin yanlışlığı ortadadır. Buna rağmen bu eleştiriler bir çok arkadaşların kafasını bulandırmış, bir çok dernekte de, alınan yasaklama kararı yanlış anlaşılmalı, "ilke" olarak kavranmış ve savunulmuş, sağ görüşlerin yeşermesine sebep olmuştur. Şimdi bu yüzden, bu kararın hangi gerekçelerle alındığına ve bu gerekçelerin bugün de geçerli olup olmadığına bakalım.

Bizim kendine PD diyen (proleter devrimci), yayın organlarının derneklerde satılmalarını engelleme yolunda aldığımız karar, bir ilke kararı değil, bir idari tedbir kararı idi. Amacımız, bu kararın dernekle-

rin, çeşitli fraksiyonların tartışma alanına dönüşmesini engellemektir. Bu kararı alırken, gerek kendi geçmişimizdeki tecrübelerden, gerekse Türkiye'deki pek çok derneğin tecrübelerinden yola çıktık. Geçmişte ve şimdi de Türkiye'de ve B.Almanya'da bir çok dernek, bir kitle derneğinden çok şu veya bu parti veya örgütün bir bürosu olarak çalışmakta idi. Böyle "kitle" derneklerinde yapılan iş esas olarak, o kitle derneğine hangi "fraksiyon" hakimse, o fraksiyonun yayın organlarını incelemek ve o fraksiyonun görüşlerinin eğitimini yapmaktır. Bu tip dernekler içinde birleşenler, bir fraksiyonun görüşlerini doğru olarak kabul etmek durumundadırlar. Biz içinde bulunduğumuz durumda, kendine PD diyen onlarca fraksiyonun bulunduğu bir ortamda, bu şekilde bir kitle derneği anlayışının, kitleyi bölmekten başka bir işe yaramadığı görüşündeyiz. Bu yüzden kitle derneklerinin "fraksiyon" dernekleri olarak kavranmasına ve kullanılmasına karşı çıkıyoruz. Kitle dernekleri içinde mesleki temelde, mümkün olan en geniş kitlelerin, hangi devrimci fraksiyonun görüşlerini savunursa savunsun, anti-emperyalist, anti-faşist bir platform temelinde birleşmesini istiyoruz. Bu yüzden de, kitle derneklerinin fraksiyon derneklerine dönüşmesini istemiyoruz. Böyle bir gidide engel olmak için gerekirse idari tedbirler almaya da doğru buluyoruz. Bizim geçmişteki tecrübemizde gördüğümüz, yaşadığımız bir olay var. O da şudur: Çeşitli devrimci fraksiyonların görüşlerini savunan arkadaşlar herhangi bir kitle derneği içinde yan yana geldiklerinde, tabii ki kendi doğru bildikleri görüşleri savunuyorlar, ve bu normaldir. Ancak siyasi seviye genel olarak geri olduğundan, tartışmalar çok kısa zamanda sürüşmeye ve rekabetçi bir havaya bürünüyor. Özellikle de çeşitli yayın organlarının kitle derneklerinde satılması halinde, kitle derneğinin kendi programı bir kenara atılıyor, ve tartışma, kitle derneğinin tüm çalışması şu veya bu derneğin yaptığı yanlışlar ya da doğrular üzerine tartışmaya, Marksizm-Leninizmin en iyi hangi dergi tarafından yorumlandığının tartışmasına dönüşüyor. Bu tartışmalar içinde, önce geri bilinçli olanlar tartışma dışına itiliyor, dernekler yalnızca kendine PD diyenlerin gidip geldiği yerler haline dönüşüyor. Dernek çalışması ise, çeşitli fraksiyonların hangi konuda ne dediğinin tartışılmasına dönüşüyor. Giderek derneğe hakim olan fraksiyon dışındakiler de, erime korkusu ile derneğe gidip gelmekten vaz geçiyorlar. Böylece dernekler gerçekten tekkeler haline dönüşüyorlar.

Biz içinde bulunduğumuz dönemde kendine PD adını takan bir dizi yayın organlarının ATIF derneklerinde satılmasını kaçınılmaz olarak devrimin "Bir dizi stratejik ve taktik" meselesinin derneklerde tartışılmasını gündeme getireceğini, bunun ise yanlış olacağını söyledik. Ve bu görüşümüzü şöylece gerekçelendirdik.

"Böyle bir tartışmanın derneklerde yürütülmesi bir çok sakıncayı beraberinde getirmektedir.

-Önce devrimin bir dizi stratejik ve taktik meselesinin derneklerde tartışılması dernek kitlesi içinde, derneklerin devrime doğrudan hizmet edecek araçlar olduğu, dernekler üzerinden doğrudan iktidar mücadelesi verilebileceği gibi yanlış görüşler yayar.

Bu görüşler, bir proletarya partisi ile, bir kitle derneğinin aynı olduğu görüşlerini beraberinde getirir. Nitelik olarak ayrı olan iki ayrı örgütlenme, aynı imiş gibi görülür. Bu görüşler devrime değil, karşı-devrime hizmet eden görüşlerdir. -İkincisi: Devrimin bir dizi stratejik ve taktik meselesinin derneklerde tartışılması, kaçınılmaz olarak dernekleri çeşitli fraksiyonlar arasında bir tartışma forumuna dönüştürür. Böyle bir durum derneğe gelen şu veya bu devrimci teşkilatta teşkilatlanmamış pek çok ilerici işçiyi tartışmanın dışında bırakarak, onları dernekten uzaklaştırır. Dernek önce, çeşitli siyasi fraksiyonların bir üst örgütü, yalnızca çeşitli devrimci fraksiyonlara mensup, teşkilatlı kişilerin gelip gittiği bir yer, sonra da giderek, dernek yöneti-

mini ele geçiren bir fraksiyonun tekkesi haline dönüşür. Dernek kitle teşkilatı olmaktan çıkar. Önce bir kaç, ardından da bir tek siyasi teşkilatın legal görüntüsü haline gelir.

-Böyle bir durumda da, çeşitli devrimci teşkilatların kadro ve en yakın sempatizanları, bu legal derneklerde hakim sınıflara, tabakta meyva sunar gibi sunulur. Kadro ve sempatizanların, genel olarak devrimci değil, özel olarak şu veya bu devrimci teşkilatın üyesi, sempatizanı şeklinde tespitini kolaylaştırır.

Bütün bu sebeplerden, dernekler titizlikle genel bir anti-faşist, anti-emperyalist platformda tutulmalı, derneklerde devrimci bir dizi stratejik ve taktik sorununu tartışılmasına girilmemelidir. Genel devrimci bir siyaset izlenmelidir. (Mücadele s.13)

Burada söylediğimiz şeyler öz itibarı ile doğru idi. Ancak yanlış anlaşılma ve yorumlanmaya açık formülasyonlar vardı. Önce, "Devrimin bir dizi stratejik ve taktik meselesinin tartışılmasından" ne anlaşılacağı açık bir biçimde ifade edilmemişti. Bunun açık bir biçimde ifade edilmediği ATIF dernekleri içinde yorum farklılıklarına yol açtı. Bazı arkadaşlarımız bunu ATIF derneklerinde devrimin hiç bir stratejik ve taktik sorunu tartışılmaz şeklinde yorumladılar. Kendine PD diyen, ATIF'e düşman pek çok kişi de, bunu "Devrimci propagandanın yasaklanması" olarak yorumladı.

ATIF dernekleri içinde bazı arkadaşlarda da, gerçekten devrim sorunlarının tartışılmasını istemeyen eğilimler doğdu. Böylece bazı da kötü idi. Bizim "devrimin bir dizi stratejik ve taktik meselesinin tartışılmasından" anlamadığımız olacağı sorun "Türkiye devrimin nasıl olacağı sorununun tartışılması, devrimin silahlarının nasıl inşa edileceğinin tartışılması gibi sorunlardı.

Yoksa engellemek istediğimiz kesinlikle devrimin gerekliliğinin propagandasının yapılması, devrim aşamasının Demokratik Halk Devrimi olduğunun propagandasının yapılması gibi şeyler değildi. Nitekim biz bu doğrultuda propaganda yaptık. Ancak bunun bu şekilde açıkça ifade edilmemiş olması hata idi. Ve yanlış görüşlerin yerleşip gelişmesine yol açtı.

Diğer yandan "yayın organlarının satılması yasaklanması" kararının bir "ilke" olmadığı, bunun içinde bulunduğumuz durumun zorladığı idari bir tedbir kararı olduğu yazıda ortaya konuyordu. Aslında sorun, siyasi gerilikten kaynaklanan bir sorundu. Derneklerde çalışan kitlenin genel durumunu belirleyen siyasi gerilik, derneklerde, gazetelerde satılması halinde, yukarıdaki gerekçelerle ortaya konan durumun ortaya çıkmasına yol açıyordu. Bu, içinde bulunduğumuz somut duruma ait olgu idi. Kitle derneği siyasetini uygulamakta ustalaşmış yeterince kadronun olması halinde, kitle derneklerinde kendine PD sıfatı takan çeşitli yayın organlarının, kitle derneklerinin çalışmasını engellemeyecek bir ortamın yaratılması halinde, böyle bir karar kılınabilir. Bu yayın organlarının derneklerde satılmasını yasaklama gerekçelerini açıkladığımız yazılarda bu

ya kaçmaktadır. Biz bu konudaki eksikliğimizi görmeli, bu eksikliğimizi aşmak için çaba sarfetmeli, kolaycı yolu terketmeliyiz. Aslında kitle derneklerinde çalışmada bir tek temel ilke vardır. O da kitle derneklerini devrime yararlı araçlar haline getirmek, kitle dernekleri içindeki kitleyi, devrime mümkün olduğunca yakınlaştırmaktır. Bunun şekli içinde çalışılan kitle derneğinin yapısına, içinde bulunulan devrim aşamasına, içinde bulunulan somut duruma, yer ve zamana, dernekteki kitlenin subjektif durumuna ve daha bir dizi faktöre bağlı olarak değişiklikler gösterir. Sorun son tahlilde, somut durumda doğru bir şekilde tahlil ederek, doğru bir siyaset ortaya koymaktır. Ortaya konan siyaset de, içinde bulunulan somut durum değiştiğinde, değişebileceği, alınan bir takım kararların somut durumdaki değişikliğe paralel olarak değişebileceği kavranmalıdır. Bunun kavranmaması halinde, alınan her kararın "ilke" olarak adlandırılması halinde, somut durumun değişmesi siyaset değiştirilmemesi halinde, gelişmek imkansızdır.

Biz ATIF YK genişletilmiş toplantısında alınan "ATIF derneklerinde kendine PD diyen yayın organlarının satılmaması" kararının, alındığı dönemde doğru olduğu görüşüyoruz. İçinde bulunduğumuz dönemde de, hala, bu yayın organlarının derneklerimizde satılması, derneklerimizdeki çalışmaları engelleyebilir. Ve çalışmaya esas olarak bu yayın organlarının tartışılmasına dönüştürebilir. Biz bu yüzden ve yukarıdaki alıntıda gerekçelerden ötürü, bugün de bu idari tedbir kararının geçerli olması gerektiği görüşündeyiz.

Bizim geçen dönemki çalışmalarımızda pratikte yanlış anlamalara ve uygulamalara yol açan bir başka siyasetimiz, **Eylem Birliği Siyasetimiz idi.**

Bu siyasetimiz ATIF II Genel Kurul belgelerinde şöyle belirleniyordu:

"Bu mücadelenin başarıya ulaşması için yerli ve yabancı teşkilat ve kişilerle eylem birlikleri ve ortak eylemler yaparız. Eylem birliklerini eylem birliği, propaganda ve ajitasyonda serbestlik ilkesi temelinde yaparız. ATIF'in yaptığı herhangi bir eylemin hedefini veya yönelimini diğer eylemin her türlü teşkilatı veya ATIF'in düzenlediği eyleme katılıp, kendi ajitasyon ve propagandasını yapabilir. Yine biz herhangi bir teşkilatın yaptığı hedefi doğru olan eyleme katılır, kendi propaganda ve ajitasyonumuzu yaparız. Eylem birliklerinde biz kendi bloğumuzu eyleme katılan diğer örgütlerden ayırır öyle propaganda ve ajitasyon yaparız. Ortak eylem anlayışımız ayrıdır. Ortak eylemleri programımızla ve görüşlerimizle çalışmayan, aynı nitelikte olduğumuz örgütlerle yaparız. Ortak eylemde ayrı ayrı propaganda ve ajitasyon yapılmaz. Ortak eylemde eyleme katılan bütün teşkilatlar bir platform temelinde birleşirler. Ajitasyon ve propagandayı birlikte ve ortaklaşa yürütürler." (ATIF 2.GK Belgeleri s.37-38)

Burada ortaya konan eylem birliği ve ortak eylem anlayışı esas itibarı ile doğru idi. Özellikle eylem birliği ile ortak eylem arasındaki farkı ortaya koymak, o günkü dönemdeki tartışmada esas sorun idi. ATIF dışındaki devrimci gruplar, ortak eylem ve eylem birliği konusunda tutarsız çelişmeli görüşler savunuyorlar, eylem birlikleri ile ortak eylemler bir ve aynı şeyler olarak görüyorlardı. Böyle bir durumda ortak eylem ile eylem birliğinin bir ve aynı şey olmadığını ortaya koyması doğru idi. Ancak bu görüşler, içinde yanlışları da barındırıyordu. Bunun böyle olduğu uygulama içinde yol açtığı sonuçlarda görüldü.

Özellikle ortak eylem konusunda getirilen "Ortak eylemleri programımızla ve görüşlerimizle çalışmayan, aynı nitelikte olduğumuz örgütlerle yaparız" meselesi, pratikte önemli hatalara yol açtı. Meselenin bu biçimde konması "Yalnız aynı nitelikte" olduğumuz teşkilatlarla ortak eylem yaparız şeklinde bir anlayış, bizi aşırı derecede sınırlıyordu, yalnızca kendi kendimizle "ortak eylem" yapar duruma düşürüyordu. Bizle ortak eylem yapmaya nazır olan bir teşkilat olsa bile, biz ona "sen bizimle aynı nitelikte" değilsin diyerek, ortak eylem yapmayı red ediyorduk.

Esas olarak yapılacak eylemin özü ve şekli üzerine konuşmak yerine, bizle ortak eyleme girme isteğinde olan teşkilatın "niteliği" üzerinde tartışılıyordu. Bu yanlıştı. Biz, halk saflarında olduğumuzda, niteliği ne olursa olsun, bütün teşkilatlarla eğer ortak bir platform temelinde birleşemeyiz mümkünse birleşmeli ve ortak eylem yapabilmeliyiz. Ortak eylem sorunu da aynı eylem birliği sorunu olduğuna gibi somut yaklaşmalı, en başından, biz şu şu teşkilatlarla ortak eylem yapmayız şeklinde bir kural getirmemeliyiz.

Esasında "niteliğimize uygun olmayan" teşkilatlarla ortak eylem yapmayız şeklinde bir anlayış iki yönden yanlıştır.

Birincisi: ATIF gibi demokratik bir

kitle teşkilatı ile kendine PD diyen, ML diyen teşkilatların hiç bir zaman ortak bir platformda birleşemeyeceği gibi bir anlayışı yayar. Bu yanlıştır. Çünkü, belli şartlarda, demokratik nitelikte bir kitle teşkilatı ile, kendine komünist diyen, veya gerçekten komünist bir teşkilatla bir konuda ortak bir platform temelinde birleşebilir. Çünkü doğru bir siyaset izleyen bir kitle teşkilatının somut konulardaki siyaseti ile, komünistlerin aynı konudaki siyaseti arasında herhaği bir çelişme yoktur.

İkincisi: Böyle bir anlayışın sonucu, dışı sorunu ön plana çıkarmakta, ATIF niteliğine uygun olmayan tüm teşkilatlar aynı muamele tabii tutulmaktadır. Halbuki ATIF'in niteliğinde olmayan teşkilatlar içinde bir bölümü, ATIF'i destekleyen, onun çalışmalarını ilerleten bir siyaset izleyen, bir bölümü ATIF'i yıkmaya, onu zayıflatıp çökertmeye çabalayan bir siyaset izlemektedir. Bu iki tip teşkilatı aynı şekilde davranmak, birinciyi, yani ATIF'i geliştirmek isteyenleri, haklılık getirir. Ve ATIF'i güçlendirmeye tam tersine zayıflatır.

Bu sebeplerden, bizim "ortak eylem ancak aynı nitelikte olduğumuz teşkilatlarla" yaparız şeklinde bir kural getirmemiz yanlıştır. Biz geçen dönemdeki pratiklerimiz içinde, böyle bir kuralın yanlışlığını ve bu hatayı pratik içinde düzeltme yönünde adımlar attık.

Eylem birliği/Ortak eylem anlayışımızdaki bir başka hata da, herhangi bir eylemde, halk saflarındaki güçleri birleştirmenin iki yolu olarak eylem birliği/ortak eylemi koymamız, bunun dışındaki her eylem ihtimalini reddetmemiz idi. Pratikte ortak eylem ile, eylem birliğinin aynı eylem içinde yürütülebileceği! ortak eylem ile eylem birliği arasında ara şekiller de olabileceğini reddediyorduk. Bunun yanlışlığını pratik içinde göremek kavrak. Aslında, anti-faşist, anti-emperyalist nitelikteki eylemlerde amaçımız, halk saflarında gördüğümüz bütün akımları bu eylemlere katmak olmalıdır. Bu hem eylemin güçlüğünün açısından hem de eylem birliğinin açısından önemlidir. Bunun ötesinde, her eylemde mümkün olan en geniş ittifakı doğru bir platform temelinde sağlamak, birleşilebilen tüm noktalarda, ortak bir platformda mümkün olan en geniş ittifakı sağlamak, birleşilebilen tüm noktalarda eyleme katılan bütün grupların ortak tavır takınmasını sağlamaya çalışmak da doğrudur. Biz geçmişte bu konuda yeterince girişimde bulunmadık. "Niteliğimize uygun" olmadıkları gerekçesi ile, ortak platformda birleşme girişiminde bulunmadık. Ayrıca eylem birliği ile ortak eylem arasında eylem birliğini reddettiler. Şimdi görüyoruz ki, birden fazla teşkilat, niteliği ayrı da olsa, herhangi bir konuda birleşebileceği tüm noktalarda, ortak bir platform temelinde birleşebilir. Ve eylem içinde her grup, bir yandan birleşilen ortak noktaların propagandasını ortak yaparken bir yandan da, her grup ayrı düşündüğü noktaların da propagandasını kendi adına ayrı ayrı yapabilir. Eylem birliği ile ortak eylem arasında bir eylem biçimi olan bu gibi eylemler de mümkündür. Ve yararlı olmaktadır. Bunun en açık örneği GDS (Akıma karşı), WBK (West Berliner Komünist), Partizan gibi gruplarla yaptığımız Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti ile dayanışma eylemleridir. Biz bu eylemlerin yararlı olduğunu görüşüyoruz. İleride de bu gibi eylemlerin yapılmasından yanayız.

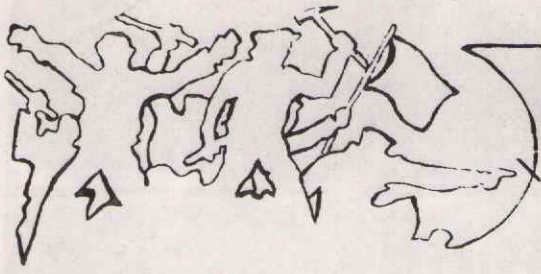
ATIF siyaseti konusunda esas eksikliğimiz, bu siyaseti kavrayıp hatalarındaki eksikliğimizdir. Yaptığımız hataların çok önemli bir bölümü, siyasetimizi pratiğe uygulayan arkadaşlarımızın, siyasetimizi tam olarak kavrayamaması ve yanlış uygulamaları sonucu ortaya çıkan hatalardır. Bu hataların da kaynağı, yukarıda da üzerinde durduğumuz, siyasi geriliktir. Bu siyasi gerilik kendini özden çok şekil üzerinde durmak, somut duruma uygun olarak alınan kararlar

devamı 10. sayfa

şekilde ortaya konmadı. Böylece, "kitle derneklerinde kendine PD diyen çeşitli yayın organlarının satılması ilke olarak yanlıştır, şeklinde bir anlayış doğdu ve gelişti. Bir çok ATIF üyesi arkadaşlarımız ATIF düşmanları ile tartışmada, kitle derneklerinde kendine ML/PD diyen yayın organlarının satılmasının ilke olarak yanlış olduğunu görüşünü savundular. Tartışmalar, böylece yanlış bir plana, ilke mi? değil mi? planında bir tartışmaya dönüştü.

Esas olarak tartışmanın bu şekle dönüşmesinde siyasi geriliğimiz tayin edici bir rol oynadı. Bugün hala bir çok arkadaşımız, siyasi gerilik sonucu somut duruma somut tahlil sonucu bir siyaset ortaya çıkarma ve uygulama konusunda zorluk çekmekte, somut durumun zorlaması sonucu ortak eylem çıkarılamaz siyasetleri genelleştirip, "Bu ilkedir" diyerek işin kola-

DEVİRİNCİ SANAT SAYFASI

SEN, BEN, O YOK
BİZ VARIZ!

DİMİTER DİMOV

Bulgaristan'ın devrimci yazarlarından biri olan Dimiter Dimov 25.6.1909'da Bulgaristan'ın Loveç şehrinde doğdu. Sofya Üniversitesinde Veteriner olarak öğrenimini tamamladıktan sonra, uzun bir müddet doktorasını yapmak üzere İspanya'da bulundu. İkinci emperyalist paylaşım savaşından hemen sonra D. Dimov Sofya'daki "Georgi Dimitroff" ziraat yüksek okulu Veteriner Fakültesi Anatomi bölümünde profesör olarak görev yaparken, bir yandan da Bulgaristan Bilim Akademisi Felsefe Enstitüsünde bilimsel araştırmalar yaptı. 1964 yılından öldüğü tarih olan 1.4.1966'ya kadar Bulgaristan Yazarlar Cemiyeti Başkanlığında bulundu.

Genellikle çalışan insanların emeklerini sömürerek zengin olan, böylece muhteşem hayat süren kişilerle, ezilen baskı ve sömürüye maruz kalan emekçi yığınların yaşamlarını, kavga ve mücadelelerini konu alan romanlarıyla tanınan D. Dimov'un en meşhur romanının adı TÛTÛN'dür. D. Dimov 1952 yılında yazdığı bu romanı ile "Dimitroff Ödülü"nü kazanmıştır.

TÛTÛN'de işlenen konu, ikinci emperyalist paylaşım savaşı öncesi Bulgaristan'da tütün işçilerinin önceleri fabrikalarda ekonomik taleplerle başlayan, sonraları siyasi niteliğe bürünen örgütlü mücadeleleridir. Komünistlerin önderliğinde gelişen bu mücadeleler ülke Hitler faşizminin orduları tarafından işgal edilince devrimci savaşa dönüşür. Yer yer verilen Partizan savaşlarıyla ülke işgalci faşist kuvvetlerden kurtarılır, ve işçilerin-köylülerin oluşturduğu bir "devrim hükümeti" kurulur. Bu arada ülke içindeki tüm kapita listlerin mal ve mülklerine el konur.

Dimiter Dimov'un diğer romanları "Üstegmen Benz" (1938) ve "Belalı Ruhlar" (1945) dir.

«DEMİRİ DE KÖMÜRÜ DE SÖKERİZ AMMAN
BUĞDAYI DA, PİRİNCİ DE EKERİZ AMMAN
FAŞİZME İÇİMİZDEN KAN DAMLAYAN KILICIZ
BİR GÜN GELİR KİNİMİZİ DÖKERİZ AMMAN.»

İBRAHİM KAYPAKKA

HALKIN EKMEĞİ

Bilin: Halkın ekmeğidir adalet.
Bakarsınız bol olur bu ekmeğe,
bakarsınız kit, bakarsınız doyum olmaz tadına,
bakarsınız berbat
Azaldı mı ekmeğe, başlara açlık
bozuldu mu tadı, başlar
hoşnutsuzluk boy atmaya.

Bozuk adalet yeter artık!
Acemi ellerde yuğurulan,
iyi pişirilmemiş adalet yeter!
Yeter katıksız, kara kabuklu adalet!
Dura dura bayatlayan adalet yeter!

Bolsa insanın önünde ekmeğe,
lezzetliyse, gözler öbür yiyeceklere yumulsa
da olur.

Ama her şey bollaşmaz ki
birdebire
Bilirsiniz, nasıl bolluk doğurur
emek:
Adaletin ekmeğiyle beslene beslene

MARŞA XORTËN

Cigerxwin

Em ciwanên welatın, haşitî tim divê bo cihan
Tev pilingê xebatın, kirne yek zor û zilmên
giran

Teyrê xortê ciwanin
Ser bilindê cihanin
Rabin bî bê
Deng û qirên
awazê xweş
Rabin.

Lî her derî xoşxwan di bêjin ciwan
Her xebat, her weha...

Da cihan tev zanibin em ejdeha
Ejdeha...

Em ciwanin ev cihan tev de qada me ye
Lî her derê xoşxwan dibêjin ciwan
Her weha...

Da cihan tev zanibin em ejdeha
Ejdeha...

Em jî bir nakin tu carî, xwina gernasê xwey
ser bilind

Em gihan hevdi neçarî, tev bira ne xort û rind
Bo bilindî herne pêş
Xurt û rindî herne pêş

Şêrên welat
Rabin xebat

Tev ser bilind
Rabin.

Pêşve naçin tu caran pêşveçun her diyê bo
xebat

Naşikênin tu sozan distrênin jî bona welat

Bixne bin pê zorkeran
Bidne ber pê şerkeran
xortên ciwan
Bigirin cihan
Saxbin bira
Sax bin.

Lî her çihî xoşxwan bibêjin ciwan
Her xebat her weha...

Da cihan tev zanibin em ejdeha
Ejdeha...

Em ciwanin ev cihan tevde qada me ye
Lî her çihî xoşxwan bibêjin ciwan

Da cihan tev zanibin em ejdeha
Ejdeha, Ejdeha...

ÇOCUKLAR

Çobanlık teri tozlu yanaklarınızda
hep güneş yanığı alınlarımız
yedikçe cılız kaldınız
sıskalaştınız
süztozu doldu karınlarımız

büyüyorsunuz oyunlarınızda
elele kardeş kardeş
küçülerek ölerək
yinede kaybolmuyor umutlarımız

büyüyün
çoğalın çocuklar
yarın sizinde başlar kavgalarımız

Can YOKSUL

GENÇLİĞİN MARŞI

Ciğerhun

Yurdun gençleriyiz biz; dünya için hep esenlik
olmalı

Kavganın kaplanlarıyız hepimiz; yerle bir
etmeli zorbalık ve zulmu

Tümümüz ciwan gençleriz

Cihanın alni açıkları
Kalkın söyleyin
Bağırın, haykırın
Güzel sesinizle
Kalkın!

Her yerde marşlar söylüyor gençler

Hep kavga, hep böyle...

Ki cihan bilsin ejderhayız biz

Ejderha...

Gençiz biz, tüm cihan bizim yerimiz

Her yerde marşlar söylüyor gençlik

Hep böyle...

Ki cihan bilsin ejderhayız biz

Ejderha...

Biz unutmamız kanlarımızı almaçık yiğitlerimizin

Birlik olduk hepimiz; son çare bu, kardeş oldu
gençler, ne güzel

Yücelmek için atılın öne

Güçlü olarak, daha iyi

Yurdun aslanları

Kalkın kavgaya

Tüm açık alınlar,
Kalkın!

Çabaları kavga için olmazsa ilerlemeler hiç

Sözlerinden de dönmezler, vatan için türkülerini

Alın ayağınızın altına zorbaları

Tekmeleyin dünya savaş kıskırtıcılarını

Civan gençlik

Elinize alın dünyayı

Sağolun kardeşler

Sağolun!

Her yerde marşlar söylüyor gençler

Hep kavga, hep böyle...

Ki cihan bilsin ejderhayız biz

Ejderha...

Gençiz biz, tüm cihan bizim yerimiz

Her yerde marşlar söylüyor gençlik

Ki cihan bilsin ejderhayız biz

Ejderha, ejderha...

BİRLİĞİMİZ GÜCÜMÜZDÜR!..

15- 16
HAZİRAN

İstanbulda meydanları doldurduk
Onbeş-Onaltı Haziran gününde
On binlerle kenetlenip yürüdük
Onbeş-Onaltı Haziran gününde

Barikat kurdular geçtik yıkarak
Halk düşmanlarına kinle bakarak
Üç işçi kardeşi şehit vererek
Onbeş-Onaltı Haziran gününde.

El ele verince işçi-öğrenci
Bunu gören bütün beyler titredi
Korkusundan alkış vurdu elleri
Onbeş-Onaltı Haziran gününde

Sert adımlar attık ileri doğru
Saldırdı bizlere polis ve ordu
Anlaşıldı kanlıdır devrim yolu
Onbeş-Onaltı Haziran gününde

Tanıdık, bize dostu düşmanı
Acımasızca bizleri vurandı
Devrimciler çektik kızıl bayrağı
Onbeş-Onaltı Haziran gününde

Bir okuldu bize bu şanlı eylem
Tanıdı orduyu devrimci bilen
Çelikleşip pişti eylemden yanan
Onbeş-Onaltı Haziran gününde

Bu eylemden gördük halkın gücünü
Sendikanın o gerici özünü
İktidarlar namludadır. Sözüünü
Öğrendik bu şanlı eylem gününde.

A. CANOĞLU

İRAN

İran'da faşist Şah rejiminin Homeyni'nin önderliğindeki "devrim" tarafından devrilmesinin üstünden aylar geçti ve geçiyor. Ama gerek basın organlarında, gerekse radyo, televizyon gibi organlarında İran'daki "devrim"le ilgili haberlerin niteliği, "yine şu kadar SAVAK-ajanı idam edildi", "devrik Şah rejimine hizmet edenlerden şu kadar kişi devrim mahkemelerinde idama, şu kadar kişi de hapis cezasına mahkum oldular" şeklindeki haberleri aşmıyor. Devamlı bunları okuyor, bunları dinliyoruz.

Halbuki kendini "devrimci" olarak adlandır, an bir hareketten, herkes hareketin bu sıfatına uyacak eylemler, çağrılar beklemektedir.

Homeyni'nin önderliğindeki "İslam devrimi" ise, "devrimci" eylemlerini, çalışmalarını bir şeyle sınırlamış durumdadır. Yaptıkları faşist Şah rejiminin eli kanlı ajanlarını cezalandırmaktan öteye gitmemektedir.

Eski rejime hizmet eden ve bu sırada binlerce-onbinlerce İran'lı ilerici yurtsever, demokrat ve devrimciyi katleden, zindanlara dolduran eli kanlı faşistlerin, uşakların gerektiğinde cezalandırılması halkın da istediği yerinde gerekli bir çalışmadır. Ve bu cezalandırılma çalışmalarının, faşist rejimi sırasında demokratlar, devrimciler katledilir, zindanlarda çürütülürken seslerini bile çıkarmayan batılı emperyalistlerin şimdi attıkları "idamlar durdurulmalıdır" çağrılarının rağmen yapılması, bu devrimci çalışmanın değerini daha bir artırmaktadır.

Ama İran'da daha kısa bir süre öncesine kadar bütün gaddarlığıyla hüküm süren Şah rejiminin tek sosyal dayanışmasının, bugün çeşitli şekillerde cezalandırılan eli kanlı faşist katillerden ibaret olduğunu sanmak ve bu faşist caniler cezalandırılınca meselenin halolacağını sanmak safdillik olur. Çünkü bugün cezalandırılan eli kanlı faşist caniler faşist Şah rejiminin sosyal ve ekonomik dayanışmasını oluşturan sınıf ve tabakaların hizmetinde olan ve bu sınıf ve tabakaların iktidarını korumak üzere kullanılan araçlardı.

Kendine devrimci diyen bir hareketin meseleyi sadece görüldüğü şekliyle çözmeye kalkması ama görüntü denilen o örtü ardındaki öze dokunmaması veya o özü gözden kaçırmaması, onun kendine devrimci demesiyle çelişen, devrimci olmayan bir çalışma şeklidir.

İran'da kendine devrimci diyen Homeyni önderliğindeki hareketin vardı olduğu nokta, bugün o noktadır. Artık meselenin özüne, sınıfsal ilişkilere dokunma onları değiştirmeye zamanı gelmiştir, ve bilene ki, geçmektedir. İran'daki hareketin gerçek niteliği bu meseledeki davranışına göre belirlenmektedir. Eğer gerçekten feodalizmi-komprador kapitalizmi tasfiye edecek devrimci, demokratlar iseler bunu kanıtlamak için aradıkları fırsat önlerindedir.

Yıllardır İran, İran'daki feodaller ve kompradorlar aracılığıyla sömüren ABD emperyalizmi başta olmak üzere, B. Avrupa'lı emperyalistlerle sosyal emperyalist Blokun uşağı feodal ve kompradorların mülksüzleştirilerek ekonomik olarak yok edilmeye başlanması, çeşitli emperyalist güçlere uşaklık eden feodal ve kompradorların üst yapı alanındaki etkilerinin kırılması, yok edilmesi kendine devrimci diyen hareketin bugün ivedilikle çözmek zorunda olduğu meselelerdir. Ve onlar bu meseleleri çözümlendikleri oranda gerçekten devrimci olacaklardır.

Bu konudaki şahsi görüşümüz Homeyni önderliğindeki "İslam Devrimi"nin bu görevlerin altından kalkamayacağıdır. Gerek Homeyni, gerekse "İslam Devrimi"nin diğer sözcüleri İran'da 3. bir yol takip edeceklerini belirtiyorlar. 3. yol yolcularının sonuçta nereye vardıkları, Mustafa Kemal hareketinin ve o'nun Türkiye Cumhuriyetinin nereye vardığına bakarak kolayca düşünülebilir.

3. yol yolcularının İran'ı bugün ABD, B. Avrupa ve Rus sosyal-emperyalizmi blokunun hakimiyet için ateşli mücadele verdiği bir ülke durumundadır, geleceğinin ufkunu kara bulutlar kaplamıştır.

İran'ı gerçek kurtuluşuna kavuşturacak gerçek devrimcilere bugün her zamankinden daha fazla bir sorumluluk ve görev düşmektedir. Çünkü İran'ın kurtuluşu onların gerçekleştireceği Demokratik Halk Devrimiyle olacaktır.

Y. SÜHA

ORTA DOĞU

Nisan ayı içinde, Amerikan emperyalizmi Siyonist İsrail Devleti ve Emperyalist uşağı Mısır Devleti arasında imzalanan 'Ortadoğu Barış' anlaşmasından sonra gözler Lübnan'a kaydı.

ABD emperyalizmi önderliğinde imzalanan 'barış'ın hemen ardından, Güney Lübnan'daki Hıristiyan Milislerinin lideri Mojar Haddat Güney Lübnan'da "Hür Lübnan"ın kurulduğunu ilan etti. Haddat "Hür Lübnan"ı ilan ederken, gayesinin bütün yabancılar tarafından arınmış bağımsız bir Lübnan'ı gerçekleştirmek olduğu demogojisini yaydı.

Gelişen olaylar Haddat'ın amacının hiç bir şekilde gerçekten bağımsız bir Lübnan'ı gerçekleştirmek olmadığı, tam tersine Siyonist İsrail devletinin Lübnandaki bir maşası, satılmış paralı askeri olduğu ortaya çıktı. "Hür Lübnan"ı tanıyan ilk devlet ırkçı Siyonist İsrail Devleti oldu.

Dünya kamuoyuna kendisini Ortadoğu'daki barışı gerçekleştirmek için çaba sarfeden güçlerin başında geldiğini iddia eden, ırkçı Siyonist İsrail Devleti, ama aynı zamanda Güney Lübnan'daki Filistin kampalarını bombardımana tuttu. Her zaman olduğu gibi Filistin halkına karşı kitle katliamlarını devam ettirmeye başladı.

Bilindiği gibi, Filistin halkının gerilla kamplarının önemlilerinden biri de Güney Lübnan'dadır. Siyonist İsrail Devleti Güney Lübnan'ı, yani kahraman Filistin halkının bağımsız demokratik bir Filistin uğruna verdiği mücadeleyi yok etmeyi amaçlıyor. Kendileri için önemli bir tehlike teşkil eden Filistin halkının bu üssünü tesisiz hale getirebilmek için, kurmaya çalıştıkları köprüyü belli ölçüde gerçekleştirdiler. Yani Siyonistler, "Hür Lübnan" ilan edildikten sonra saldırılarını açık bir şekilde yoğunlaştırdılar. Siyonistler son bir ay içinde satın aldıkları Hıristiyan milisler aracılığı ile rahatça Lübnan topraklarına girmekte, Filistin halkına karşı faşist katliamlarını düzenlemekte. Siyonistlerin, tankları, topları, askerleri Lübnan'da cirit atmakta, operasyonlarını gerçekleştirdikten sonra yine rahatça satılık uşak askerleri vasıtasıyla geri dönmektedirler. Bu şekilde son bir ay içinde Güney Lübnan'da Siyonistlerin düzenledikleri faşist katliamlarla 100 üzerinde ölü, 200 üzerinde yaralı vardır.

Ama Siyonistler diğer yandan, dünya kamuoyuna kendi faşist saldırılarını haklı göstermeye çalışırken, Filistin halkının silahlı mücadelesinin ırkçı siyonist devletine karşı giriştiği haklı mücadeleyi suçlamakta, bu haklı mücadeleye 'canilik' adını vermektedir.

Ama gerçek nedir?

Filistin halkı birinci dünya savaşından itibaren, emperyalizm, siyonizm ve Arap gericiliği tarafından kendi vatanları olan şimdiki 'İsrail Devleti'nden adım adım sürülmüş, çeşitli faşist katliamlarla yok edilmeye çalışılmıştır.

Filistin halkı kendi toprakları üzerinde bir bağımsız, demokratik Filistin için mücadele ediyor. Filistin halkının verdiği mücadele bu yüzden haklı bir mücadele ve her şeyden önce kendi kaderini özgürce tayin etme hakkına sahiptir.

Ne emperyalist, sosyal emperyalist, ne siyonist ne her türlü gericiliğin sahte barış planları, ve ne de Siyonistlerin Filistin halkını yoketme planları Filistin halkının haklı silahlı mücadelesini yolundan geri döndüremeyecektir.

Filistin halkı er geç bağımsız ve demokratik bir Filistin'i gerçekleştirecektir.

P. Ahmet

www.FilistinArsivi.net

BATI ALMANYA

Batı Almanya, polis devleti olma yolunda...

Batı Alman emperyalist basını "başarılı bir eylem sonucu" Elizabeth von Dyck'in vurularak öldürüldüğünü yazıyorlar. Nürnberg polis şefi Helmut Kraus bu katletme olayını "Bomba gibi başarı" olarak nitelendiriyordu.

Neydi bu "bomba gibi başarı"? Bir ihbar üzerine polis, Nürnberg Stephanstr. 40 no'lu apartmanda gizli olarak geniş çaplı bir araştırmaya girişmiş, daha sonra karşı binadan ev tutarak her türlü teçhizatını yerleştirmiş, özel yetiştirilmiş komandoları, gerek evin içine, gerekse çeşitli kilit noktalara yerleştirmiş, ayrıca polis bütün mahalleyi vurucu timleriyle kuşatmıştır. 4 Mayıs'ı 5 Mayıs'a bağlayan gecede polis kimliğini belirlediği şahsı, kendi evinde arkadaşan kurşunlayarak öldürmüştür. Emperyalist basın ve yayın, kimliği tespit edilen Elizabeth von Dyck'in arkadaşan vurulmasını 'haklı' göstermeye çalışmış ve buna gerekçe olarak da E.v. Dyck'in tabancasının emniyetinin açık olduğunu getirmiştir.

Bu olay yanlış anlaşılma meydan veremeyecek kadar açıktır. Nürnberg polisi E.v. Dyck'i tutuklamak için değil, bizzat öldürmek amacı bu planı gerçekleştirmiştir.

Bu olay Mayıs 1978'de B. Alman emperyalizminin "vur emri"nin Bayern eyaletinde "kanun" olarak legalleştirilmesinin en açık örneğidir.

B. Alman emperyalistlerinin devrimcilere ve kendisine karşı yönelen her türlü haklı harekete artık "sabır" kalmamıştır. Devrimcileri artık göz kırpmadan sokak ortasında açıkça katletmektedir. Bu olay B. Alman emperyalizminin faşizme doğru bir aşama daha katlettiğinin göstergesidir. Devrimci mücadeleyi daha yeşermeden boğazlamak, yani işi "kısa" "öz" bir şekilde halletmek!!!

Hitler faşizmi de devrimcileri, ilericiileri, Alman proletaryasının temsilcilerini hapse tıkip, zindana atıp, mahkemeye çıkarma yerine onları kısa yoldan yok etme toptan imha etme metoduna girişmişti. Tıpkı topraklama kamplarında, gaz odalarında olduğu gibi.

-KAHROLSUN BATI ALMAN EMPERYALİZMİ!
B. ULU

KONTO NUMARAMIZ

MÜCADELE
DEUTSCHE BANK BERLİN
ZWEIGSTELLE 94
BANKLEITZAHL 10070000
KONTO NR: 675 9930

IMPRESSUM: V. I. S. D. P E. YURDAKAN
1. Berlin 36, Postfach 360171
Banka Hesap Nr: DEUTSCHE BANK
BERLİN
Zweigstelle 94 Konto Nr. 675 9930
Bankleitzahl 100 70000
Yazışma Adresi: 1. Berlin 36
Postfach 360171